

ה'ה'לו'ס'

מען: ביהמ"ד דחסידי ספינקא רחוב דומלו 11 בני ברק

שיחות קודש ושיעורים מאת כ"ק אדמו"ר מספינקא שליט"א.

שיעור בענייני דיומא

פנטזיה או מציאות!?

להכין כלים

סעודה, הוא מחשב את כמות המרכיבים שצריך להכניס לכל מאכל. אם יצא לו בחשבון שצריך רבע קילו מלח לכל המזון יחד, עדיין, צריך לחלק במידה את המלח לכל מאכל ומאכל ולא ישים הכל בבת אחת שכל האוכל יתקלקל... כמו כן להבדיל כדי לאזן את הנהגת העולם הקב"ה 'מתבל' את העולם במידת החסד וכן במידת הדין. ולכן בכל יום ויום יורדת ההשפעה באופן מסוים מאוד ופרטני, הן לכל אחד ואחד בפרטות והן לכל העולם כולו.

נאמר בפסוק: 'זכרתי לך חסד נעורך אהבת כלולתיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה'. לכאורה צריך להבין את כפל המילים 'מדבר' ו'ארץ לא זרועה'? מבאר הרה"ק בעל הנועם אלימלך זי"ע עפ"י הפסוק, 'ועתה ישראל מה ה"א שואל מעמך כי אם ליראה'. שהקב"ה רוצה להעניק שפע לעולם אולם הוא מבקש מאיתנו שנכין את הכלי כדי שיהיה להיכן להריק את השפע.

הל זועם – השפעת טובה וברכה פרטית

ובכלית

אם כן אנו צריכים לדעת שכל פעם שיש לאדם 'התקפת עצבים' או כל מידה אחרת שמתעוררת אין זה קשור כלל לאדם אלא זהו הביטוי של קל זועם בכל יום דרכו, הוי אומר שהקב"ה רוצה להשפיע שפע לעולם דרכך או שפע אליך בפרטות, ובגלל שיש השתלשלות והתעבות של המידות זה מגיע לכאן לעולם העשייה בדמות של רוגז או כל התפרצות אחרת של מידות.

השפע יורד ומחולק באופן מידתי

כתוב 'וקל זועם בכל יום', לכאורה לשם מה הוא צריך כל יום לזעום? וכן לא מובן מה מונח מאחורי הזעם הזה? ויש לבאר עפ"י הכתוב 'עולם חסד יבנה', כשברא הקב"ה את העולם ברא אותו במידת החסד, אך אם היה נברא רק בחסד לא היה ניכר כלל מי צדיק ומי רשע... ועל כן היה צריך לאזן ולערב גם את מידת הדין עם החסד. וכן להיפך לא היה אפשרי לברוא העולם רק במידת הדין אלא צריך איזון. וכדי לאזן את העולם הקב"ה איזן גם את כמות החסד והדין שירד לעולם... וכמו לדוגמא טבח שמכין

איך להבל את השפיע

באר ר' אשר זי"ע, דוד המלך ע"ה לימד אותנו 'ואני כחרש לא אשמע וכאלם לא יפתח פיו'... הפשט הפשוט הוא שאני עושה את עצמי כלא שומע ולכן גם איני מגיב כלל... אמר ר' אשר, כשאני יודע שהכל ממך אני באמת לא שומע את השני כלל ובוודאי שלא עונה לו... ועל כן אני מחכה ש'אתה תענה ה' אלקי'. אתה תענה במקומי כפי שכששמעתי ידעתי שאין זה קשור אלי אלא לקל זועם שלך שהוא השפיע שיורד באופן מסוים אלי דווקא. ברגע שאדם שותק, הוא מקבל את ההשפעה.

פנטזיה או מציאות!?

במצבים אלו של צומת דרכים וניסיונות, עומדים בפני האדם ב' אפשרויות: מצד אחד יכול לבוא לידי גאווה והפקרות, שאף אחד לא ינסה לחנך אותו ולא יאמר לו מה לעשות. או שמתיאש בחוסר אונים שלו ומצפה לרחמים של הסביבה... ומצד שני יכול להתעשת ולהיכנס למצב של עבודת ה' – היינו הכנעה ואמונה. האמת היא שההפקרות וכן היאוש הינם 'פנטזיה' – דמיון. אמנם לכאורה תשאלו כי גם האמונה היא דמיון? אך הדמיון של ההפקרות לאן מוביל את האדם? ברגע שנגמרת הפנטזיה האדם מוצא את עצמו עוד יותר שבור ואכול

מלפני כן משום שלא הגיע לשום נקודת מוצא, ומאחר שכבר נכנס למצב של הפקרות הוא רק ילך ויגביר את ההפקרות כדי שבכל אופן אולי זה יצליח לשכנע בכל זאת כמה אנשים... וממילא מגיע למשבר שלא יוצא ממנו. וכן ביאוש. אולם נקודת האמונה הינה דמיון של המציאות האמיתית הקיימת וממנה אפשר להגיע רק לחיבור עם הבורא ולתכלית הבריאה.

פינוי מקום להשראת השכינה

החיבור עם הבורא הוא לא רק ע"י ההכרה בבורא. כדי לחיות עם קשר בורא צריך האדם להכיר באפסיות ובריקנות שלו. תפקיד הפנטזיה הפוך הוא – הוא ממלא את האדם בהרגשה שמי ידמה לו. גם נקודת היאוש המבקשת מהסביבה הזדהות ורחמנות גם היא נובעת מניסיון למלא את ישותו של האדם ולהעצים אותה. אך דבר זה מתנגש בעוצמה עם ההכרה בבורא, כי הבורא יכול להתגלות דרכנו רק כשאנו נותנים לו מקום!! וממילא רק נקודת האמונה יכולה להביא את האדם לשלימות והעצמה – אך בתנאי שמכיר בריקנותו ומכיר שהקב"ה הוא זה שממלא אותו כל הזמן בהצלחות, זה מה שיביא אותו בסופו של דבר לקשר בורא אמיתי.

נכתב ונערך ע"י הר"ר נפתלי בינג כפי הבנתו.

אודות היהלום:

מתוך ארסנל התובנות של ר' יוסף המספר (שורץ) הי"ו.

יהלום: כשמוציאים את היהלום הוא נראה כמו חתיכת פחם, וקשה מאוד להבחין שהוא לא סתם חתיכת פחם אלא יהלום. צריך עין של מומחה כדי לראות שבפנימיותו הוא 'יהלום'. כמו מחנך טוב שיודע להבחין ביהלום הנמצא בכל אחד. צריך לדעת שבכל אחד יש יהלום כל הזמן!! ואם קצת מחפשים ומלטשים מוצאים. כעת נעבור לשלבים אותם עובר היהלום עד שמגיע לתוצר הסופי שלו. וזאת עלינו לדעת כי כל אחד מהשלבים הינו קריטי בחשיבותו ולפיו יקבע ערכו של היהלום. בעו"ה בשבוע הבא על הביקוע.

לעילוי נשמת ולהצלחת:

לע"נ אבי מורי הכ"מ
הר"ר מאיר ב"ר נפתלי ז"ל
ת. נ. צ. ב. ה.

★
לקבלת העלון להארות והערות

bingnaftali@gmail.com

052-7645800

פינת הלימוד

אנו אומרים בראש השנה בתפילה 'ובשופר גדול יתקע וקול דממה דקה ישמע'... מברר ר' אשר זי"ע הביאור לזה בא ללמדנו 'לא ברעש ה'. לאו דווקא מתוך הרגשת סערה ולחץ מגלים יותר את הקב"ה, אלא אדרבה מתוך שקטות פנימית ושלוות הנפש וריבוי התבוננות נזכה לשמוע בראש ובראשונה את עצמנו, וכן נזכה לשמוע את קול השופר הפרטי של כל אחד ואחד שהקב"ה קורא לו. וכשנהיה באחדות אמיתית נזכה שקול השופר של כל אחד יהפוך לקול שופר הכללי בפרסום שם ה' ובהתגלות שמו יתברך לעיני כל חי.